

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa B. J.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 stycznia 2016 r. oddalił apelację powoda B. J. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 lipca 2015 r. (mocą którego oddalono jego powództwo przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę) oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości skargą kasacyjną powoda. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 203 § 1 k.s.h. w związku z art. 65 § 1 k.c., przez przyjęcie,

że oświadczenie woli o odwołaniu z funkcji członka zarządu spółki handlowej może być dostateczną podstawą do rozwiązania z nim każdego stosunku pracy, podczas gdy takie oświadczenie może odnosić skutek wyłącznie do jego uprawnień i obowiązków ściśle związanych z funkcją członka zarządu, nie zaś do całego stosunku pracy, gdy obejmuje on również pozostałe funkcje; 2/ art. 56 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez pominięcie zasad wykładni oświadczeń woli i przez to błędne uznanie, iż wszelkie aneksy do umowy o pracę kreują nowy samoistny stosunek pracy, podczas gdy uwzględnienie wszystkich okoliczności, w jakich oświadczenia woli zostały zawarte, może prowadzić do konkluzji, iż awans nie tworzy nowej autonomicznej relacji pracowniczej; 3/ art. 45 § 1 k.p., przez uznanie, że uchwała odwołująca z funkcji członka zarządu mogła być dostateczną przyczyną rozwiązania stosunku pracy *in extenso*, podczas gdy skutek taki może zaistnieć tylko w sytuacji, gdy z daną osobą zawarto umowę w celu wykonywania przez nią funkcji korporacyjnej. Ponadto skarżący podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego, mogący mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy: art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., przez: (-) nieuwzględnienie dowodu w postaci zeznań powoda na okoliczność charakteru stosunku pracy przed objęciem przez niego stanowiska zastępcy dyrektora oraz zakresu jego obowiązków jako członka zarządu, co skutkowało przyjęciem, że odwołanie z funkcji członka zarządu stanowiło dostateczną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, podczas gdy odniesienie się do tych zeznań mogło prowadzić do wniosku, że odwołanie z funkcji członka zarządu pozostawało bez wpływu na zakres obowiązków wynikający ze stosunku pracy odrębnego od stosunku korporacyjnego; (-) nieuwzględnienie dowodu w postaci korespondencji mailowej powoda z S. P. na okoliczność istnienia negatywnego stosunku S. P. wobec powoda, podczas gdy uwzględnienie tego dowodu uzasadniałoby tezę o pozornym charakterze okoliczności wskazanych w uzasadnieniu wypowiedzenia jako przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w G.; ewentualnie wniósł o orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał

się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zdaniem skarżącego, w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, polegające na konieczności dokonania zasadniczej wykładni wzajemnej relacji art. 30 § 4 k.p., art. 203 § 1 k.s.h. i art. 65 § 1 k.c. w zakresie kauzalności wypowiedzenia umowy o pracę z członkiem zarządu spółki handlowej w odniesieniu do zakresu obowiązków niezwiązanych z pełnieniem funkcji członka zarządu. W ocenie autora skargi, art. 203 § 1 k.s.h. nie wyjaśnia sytuacji, w których pełnienie funkcji członka zarządu jest istotnie związane, w ramach stosunku łączącego strony, z innymi obowiązkami pracowniczymi, niebędącymi elementami funkcji zarządczej. Przepis ten nie mówi bowiem o przypadku, gdy umowa o pracę obejmuje nie tylko funkcję członka zarządu, lecz dodatkowe obowiązki z nią związane. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia zasad interpretacji oświadczeń woli oraz regulacji nakazującej uzasadnienie przyczyny rozwiązania stosunku pracy zawartego na czas nieokreślony, które sprowadzić można do pytania: czy wystarczające jest wskazanie uchwały o odwołaniu z funkcji członka zarządu jako przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę w całości, czy też może być to jedynie przesłanka odnosząca się do części obowiązków pracowniczych oraz z uwagi na treść art. 65 § 1 k.c., czy tak złożone oświadczenie nie będzie wypowiedzeniem zmieniającym, odnoszącym się do warunków pracy i płacy, nie zaś wypowiedzeniem umowy o pracę.

Zdaniem skarżącego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia również fakt, że doszło do istotnego naruszenia prawa materialnego oraz naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem

zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem

zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011; z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny,

a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Co się tyczy tej przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Z kolei co do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający,

w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Jak wskazano już wyżej, zagadnienie prawne musi również służyć rozstrzygnięciu danej sprawy. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego

problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/08, LEX nr 736732). Tymczasem w niniejszej sprawie odpowiedź na przedstawione zagadnienia nie może spełnić takiej roli. Sformułowane pytania oderwane są bowiem od dokonanych przez Sądy obu instancji ustaleń faktycznych w sprawie, zgodnie z którymi: „strony – pracodawca i pracownik zatrudniony na stanowisku Dyrektora Pionu – zmodyfikowały łączący je stosunek pracy i w miejsce stosunku dotychczasowego umówiły nowy stosunek pracy: powód przecież został awansowany (jak sam powiedział) na nowe stanowisko Zastępcy Dyrektora. Oczywiście jest, zdaniem Sądu I instancji, iż nie zajmował wtedy dwóch stanowisk – Dyrektora Pionu i Zastępcy Dyrektora Spółki, ale jeden stosunek przekształcił się w drugi, o innych ustaleniach (inne wynagrodzenie, inne obowiązki). Choć część dotychczasowych obowiązków powód nadal wykonywał, to nie dlatego, iż w jakiejś części pozostał na stanowisku Dyrektora Pionu, a dlatego, iż zmieniono strukturę firmy i obowiązki te włączono do zakresu działania zarządu.” (uzasadnienie s. 6). Ponadto Sąd Okręgowy, który w całości zaakceptował i podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, traktując je jako własne, zauważył, że: „Niewątpliwie rację ma skarżący wskazując, iż „przyczynowość zatrudnienia powoda nie wynikała z powierzenia mu funkcji w zarządzie (zarzut nr 1 – k. 91 akt sprawy), bowiem powód, jak to prawidłowo ustalił Sąd I instancji, został zatrudniony w H. Spółka z o.o. w S. (poprzedniku prawnym pozwanej w niniejszej sprawie spółki) z dniem 16 sierpnia 2011 r. na stanowisku p.o. dyrektora Pionu Obsługi Agentów. Uprzedni zatem wobec korporacyjnego powierzenia powodowi funkcji w zarządzie spółki był fakt zatrudnienia pracowniczego. Tym niemniej, stosunek pracy B. J. podlegał modyfikacjom, w ramach których z dniem 01 lutego 2012 r. powodowi w zakresie pracowniczym powierzono stanowisko zastępcy dyrektora spółki (k. 12 B akt osobowych), równocześnie w tej samej dacie został powołany do zarządu spółki jako zastępca dyrektora P. sp. z o.o. w G.. Oznacza to, iż w miejsce dotychczasowego stosunku pracy powoda u pozwanego na stanowisku p.o. dyrektora Pionu Obsługi Agentów zaistniał stosunek pracy na stanowisku zastępcy dyrektora spółki, które powód objął niejako w drodze awansu (co sam przyznał w zeznaniach, iż tak właśnie

odbierał propozycję wejścia do zarządu spółki; nadto wiązało się to z wyższym wynagrodzeniem), a nie obok dotychczasowego. W tej dacie przestał być p.o. dyrektora Pionu Obsługi Agentów i jego stanowisko w spółce sprowadzało się do roli zastępcy dyrektora spółki.” (uzasadnienie s. 19 – 20). Ponadto zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie (uzasadnienie s. 6) strony stosunku pracy nie podjęły skutecznych działań zmierzających do zagwarantowania pracownikowi powrotu na wcześniej zajmowane stanowisko, o których mowa w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2009 r., I PK 106/09, LEX nr 564759. Skarżący w istocie kwestionuje zatem ustalenia faktyczne dokonane w sprawie i poczynione na ich podstawie rozważania Sądów obu instancji, przedstawiając swoją wersję zdarzeń prowadzących do przekształcenia treści łączącego strony stosunku pracy, odmienną od tychże ustaleń i na tej podstawie konstruując rzekome istotne zagadnienie prawne.

Odnosząc się natomiast do powołanej przez skarżącego potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wypada stwierdzić, że skarżący nie przedstawił żadnego wywodu jurydycznego wskazującego, jakie konkretnie wątpliwości powstają na tle interpretacji powołanych w skardze kasacyjnej przepisów lub do jakich rozbieżności w orzecznictwie prowadzi próba wyjaśnienia tychże wątpliwości, ze wskazaniem przykładów owej rozbieżności poglądów judykatury.

Wreszcie stawiając tezę o istotnym naruszeniu prawa materialnego oraz procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, skarżący nie tylko nie powołał się na określoną ustawową przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale nie przedstawił też żadnego wywodu prawnego wyjaśniającego, na czym polega kwalifikowane naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów materialnoprawnych lub procesowych, które doprowadzić by miało do wydania oczywiście niesłusznego wyroku. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Prowadziłoby to ponadto do domniemywania przez Sąd Najwyższy, że skarżący chce się powołać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, do której

to przesłanki brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia, chociażby z tego powodu, że skarżący nie wskazał nawet, które przepisy miałyby być przedmiotem kwalifikowanego naruszenia.

Konkludując: wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).